

Fióksejt Tochterzelle, (*Anyasejt = Mutterzelle.*)

Birerő Tragföhigkeit.

Még több állat és növény faj megnevezése van helyre igazítva, de azon elnevezések különbsége csak az eltérő rendszertől függ. Igen köszönjük a szives közleményt.

Kolkszond Jeremiás

Nyulassy Farkastól.

Midőn megkísértem ezen féfiu életéből pár vonást hozni a nyilvánosság elé, érzem gyengeségemet Tacitussal szemben. Nem is lennék oly vakmerő Klió hivei közé szegődni, ha nem volnék meggyőződve, mily Isten és embernek tetsző munkát követek el, ha az erdészek oly példányát mutatom be e lapok szives olvasóinak, a ki csakugyan remek volt a maga nevében.

Van egy nagybirtokos hazánkban, (bocsánat, nem csak egy, de több száznál, itt azonban csak az egyről szólok), a ki különösen szereti importálni külföldről, kivált Csehországból erdőtisztjeit; neki köszönhetjük, hogy e derék férfiival megismerkedhetünk.

Kolkszond gavar gyerek volt, s szerette a piquét fehér nadrágot, laktopánt s a fekete frakkot; más öltözetben ritkaság volt őt látni nyáron át. Ez baj nem lett volna, hisz valami 20 év előtt történt a dolog (ezt csak azért mondom, nehogy valaki az vélje ismerőséről beszélék, mert a nevezett libéria végre kezdi ismét elloglalni méltó helyét): hanem még az a szokása is volt, hogy az öltözködés nagyon lassan, de annál pontosabban ment nála.

Accidit, hogy fa megszámlálásra megjelent az ellenőrző tiszt s miután emberünket bevárni nem lehetett, már t. i. a toilette miatt, előre lovagoltak az erdőmesterrel: majd utól éri őket segéd uram, ha hajfodrait helyre igazította.

Kedélyes beszélgetés között léptetett a két öreg, midőn vissza tekintvén végre látják utánnuk vágatni Kolkszondot. Persze ismét az obligát libéria rajta. Az erdőmester, a ki erdészembernél ugy szerette a

eziczomát, mint erdőben az ollót, türelem vesztve kiált fel: „Szt. Jeremiás, az a pankrót mókus még az erdőre is porcelán nadrágban jó ki.“

Az ellenőr, — kiről csak úgy ellehet mondani, mint Garay énekelte vitéz Hány Jánosról, „találós, ész ő nála nem vala hiányos,“ — pár szót mond halkán az erdőmesternek, mire annak rossz kedve, míg a segéd megérkezett teljesen eltűnt, s arczán csak a barátság és szivélyesség tükröződének vissza. „Jó reggelt! mein Freund! hogy aludott? sat. nocsak hogy itt van; gyerünk tovább.“ Középre fogták az ártatlant, a ki a megtisztelést igen szívesen fogadta, s derült arczczal lovagolt a róka és medve között.

A völgy, melyen haladtak igen vizenyős, sok helyen sáros, lucskos volt, s a mint ily helyre értek, mint egy tempóra megsarkanytyúzta a két czinkos paripáját, mit a megtisztelt szintén követett.

Oh! de siralmas állapot: a felírcsenő sár, lucsak megadta a porcelán nadrágnak! Hófehér mezején sárvirágok diszletek, úgy nézett ki, mint az elvirágozott líliom szirmai.

Egy telivér dandy eliszonyodik e barbárság fölött. A két vén kópé azonban látván a sikert kaczagni kezd; kapkogik hasához, jó hogy le nem rázza a lóról a nevetés; Kolkszondunk hűledezik, ébred álmaiból, s látja a színlelt barátság és megtiszteltetés kaján porcelán festéssé alacsonyulását, s vissza marad a középről lecsüggesztett orral.

* * *

Bemutattuk Kolkszondot mint erdészt, ám lássuk őt mint vadászt is.

Javában foly az usztatás: a patak tele hasábfával, amely hol csoportként uszik mint a raj, hol egyenként, néhol ismét feltorlódik, képezve rakásokat, melyeken, bár nem tanácslom, szárazlábbal mehetni át a tulsó patak oldalra. A partokon férfiak, nők futkosnak usza csákllyákkal kezeikben, rendezve az uszófát, tovább menésre tuszkolva, a hol megtorlódni akar. Amott torlasz képződött; pár legény mindjárt rajta terem: egy lökés s a gesztencze megindul. A legényeknek ügyekezni kell, hogy lejussanak a ideje korán, mert a megindult fa mozog, inog, kavaródik mintha

főne. A patak zúg; a fa egymáshoz ütődése emeli zúgását; a munkával elfoglalt nép zsvivajg, lármáz, kaczag. Igazi erdei kép!

A felvigyázók komoly arczezal járnak fel s alá, serkentve a lankadókat, vagy figyelmeztetve: itt a hiba, ott a hiba; ide legény, oda leány; hát ez hol van, hát az hol van? — Mert van ám itt mód elkuncsorogni a lomhának; bár merre fordul az ember, erdőt lát: az pedig sűrűjében elrejt csakhamar,

Amott jön Kolkoszond, puska van a vállán; a fatális porcellán helyett fehér szarvasbőr nadrág szorítja szárait kappenstibli által védve. Ő a fő felügyelő: vezetője az egész usztatásnak.

„Hát te mit bódorogsz az erdőben“ riad egy gyerkőcze, a ki most bujik elő épen a fenyves árnyából.

Uram! csitt; őzet láttam a fák között, legel javában.“

A szigorú arczról eltűnt a harag, mosolytól váltva fel, mintha ködös zuzmarás reggelen kisüt a nap a szürke felhők közül.

„Gáspár! (a kerülő neve) ide jöjjön: ön arra, én erre kerülök, nem lehet hogy kicsusznék közülünk.

És úgy tett miként beszélte. Le emeli damaszk fegyverét, megvizsgálja a kupacsokat, (mert így olvasta Hartignál). Ovatosan lép a fák közé, s nem sokára eltűnik a sötét árnyak között.

Halkan lépdel előre, fülel, neszel, szimatol, s ime ott szürkül valami egy csepp tisztáson. Csak az oldala látszik: „őz, valóban őz.“! szive dobogni kezd, vére sebesen lüktet, szemei lángba borulnak; czéloz, s a fengver durran. Pár ugrást, azután zuhanást lehet hallani.

„Meg van?“ kiált a kerülő. „Meg, csak siesen ide“ a felelet. A két vadász össze jő, mennek oda a hol a vadnak elesni kellett. — Mi az? mit bámulnak? Kolkoszond fehér, piros, kék, zöld lesz; fluktirozik; a kerülő óbégat. De hát mi az kérem alásan? A jól talált őz? Biz az nem őz, hanem a Gáspár s z a m a r a.

A szamar tulajdonosa leghamarább vigasztalódott, mert 10 ft. ütötte markát a kártérítésen kívül hallgatásáért. De azért mégis csak kibujt a szeg a zsákból.